

[У Политици од 18. јуна Предраг Марковић је објавио текст „Ратни заробљеници у Срба“](#). Сам наслов је сугерисао да ће садржај бити занимљив. То би се можда и потврдило да није две реченице: прве и последње. Управо на њима је Марковић и „пао“ као историчар.

Прва гласи: „Приближава се суморна годишњица масакра у Сребреници.“ А друга, то јест, последња: „Људи који су за то одговорни носили су капе официра из Првог светског рата, али су обрукали та знамења.“

Текст је посвећен односу Срба према заробљеницима од Првог српског устанка до најновијих ратова у распаду Југославије и доноси неколико мање-више примера српске бриге за заробљенике.

Међутим, после читања текста лако се уочава да је приступ веома једностран па и тенденциозан. Марковић превиђа да у сваком рату постоје две зарађене стране, заборавља да нема рата у коме има невиних.

Изнад свега види се да он не схвата шта је повод а шта су последице ратних збивања. Примера ради, помиње освету Срба према Турцима после Карађорђевог освајања Београда, али ни једне речи о масакру кнежева и угледних Срба који су претходили устанку. И тако редом, до краја текста!

Основна замерка тексту јесте у начину презентације селективних чињеница у контексту односа Срба према заробљеницима. Селективност се огледа у дужини описа. Тако је, на пример, најдужи део посвећен судбини Турака после устанка под вођством кнеза Милоша Теодоровића Обреновића.

Када жели да наведе пример доброг односа према заробљеницима, Марковић наводи Први светски рат и закључује: „Ниједан аустроугарски заробљеник није био погубљен.“ Марковић због ове тврдње заслужује, као благу казну, да прочита још мало у том рату,

Ко је обрукао српска знамена?

Пише: Вељко Ђурић Мишина
уторак, 21 јун 2011 04:02

нарочито о случају генерала Кондића. (За дивно чудо да није навео људски однос српских војника према Милету Будаку, официру аустроугарске војске, приликом повлачења преко албанских планина. Оног Будака који је, узгред, 27. јула 1941. у Горњем Косињу код Госпића рекао да ће српско питање решити протеривањем, прекрштавањем и убијањем.)

Ова замерка губи на снази када се схвати позадина овог писанија: у тексту нема о поводима, само о једној последици.

Помињане прва и последња реченице дају одговор на питање чему ли служи овај текст. А он гласи: ово је прилог оркестрираној кампањи у корист муслиманских жртава Сребренице. И још нечему!?

Марковић је свесно заборавио да је тај догађај у Сребреници имао и сијасет других разлога и повода. Да је нешто више читао, на пример, о збивањима уочи Првог српског устанка, пронашао би и податак да су двојица београдских ага била из Сребренице; да су после пропасти устанка највише злочина починили Турци из Подриња, да су ..., да су 1941. године „Турци“ из Сребренице, Жепе и других насеља Подриња пунили бурад српском крвљу...

Мада је Сребреница била заштићена зона, из ње су излазиле групе муслиманских војника и у околним селима затирали српски народ. Уосталом, зна се да је тако збрисано неколико српских села са земље а страдало више од 3.000 Срба без обзира на пол и старост.

Немам жељу да правдам страдање муслиманске војске која се пробијала из Сребренице. Желим само да подсетим на неколико неселективних чињеница: још увек није утврђен број муслиманских жртава; геноцида није било јер нису страдала деца, жене, старци – страдали су једино мушкарци способни за војску.

Остаје још последња реченица: „Људи који су за то одговорни, носили су капе официра из Првог светског рата, али су обрукали та знамења“. Нема потребе доказивати да код Марковића нема ни једне једине реченице о томе како су то српски војници с друге стране Дрине укаљали знамења.

Ко је обрукао српска знамена?

Пише: Вељко Ђурић Мишина
уторак, 21 јун 2011 04:02

Тешко је помислити да је Марковић писао текст да покаже углавном позитиван однос српских војника из Србије према заробљеницима, а истовремено да покаже да су злочинци Срби с друге стране Дрине. Ако је само делић ове претпоставке тачан, онда треба казати да се Марковић упустио у веома незгодну работу.